

Proloog

Vicky

De storm sloeg de regen met volle kracht tegen het witte raam. Een paar druppels bleven even aan de ruit hangen voordat ze in beekjes naar beneden stroomden, zo snel dat Vicky ze niet kon volgen met haar ogen, laat staan met haar wijsvinger. Andere wisten op hun weg naar beneden nog één keer te stoppen voordat ook zij moesten toegeven aan de zwaarte-kracht.

Vicky schoof heen en weer op de brede vensterbank tot ze een redelijk comfortabele zithouding had gevonden en drukte haar neus tegen het glas. De wereld buiten zag er wazig uit door de steeds dikker wordende sluier van regen. Als een caleidoscoop van grijstinten waarin op en neer dobberende bootjes de enige kleurspatten vormden. De straten waren leeg, want niemand ging vrijwillig naar buiten met dit weer. Er reden zelfs geen auto's op de weg.

Vicky reikte naar haar beker chocolademelk. Die was nog warm, ze kon hem alleen bij het handvat vasthouden en Vicky moest een beetje blazen voordat ze kon drinken. Toch werd ze niet warm van de chocolademelk. Het knisperende vuur in de open haard deed dat ook niet.

Ze had het altijd zo koud gehad sinds ze hier waren. Zelfs als

de zon buiten scheen. Hoewel het vakantiehuis zo dicht bij de zee lag dat je maar een paar minuten hoefde te lopen om in zee te zwemmen of zandkastelen op het strand te bouwen, wilde ze eindelijk naar huis.

Om zichzelf van haar verdriet af te leiden pakte Vicky het boek dat naast haar op de schapenvacht lag. Het was haar lievelingsboek, *Alice in Wonderland*. Ze sloeg het open bij de bladzijde waar de boekenlegger lag en bekeek de kleurrijke tekeningen die erin stonden. De tweeling Dieldie en Dieldom met hun tennisbalronde lichamen en dunne armen en benen. De Kolderkat. Het eihoofd Humpty Dumpty. De Maartse Haas. De Gekke Hoedenmaker. De Hartenvrouw, die een spelletje croquet speelt met de hoofden van flamingo's.

Maar alleen naar de plaatjes kijken was niet meer genoeg voor haar. Ze kon nu bijna niet wachten om te gaan en te leren lezen. Na de vakantie was het eindelijk zover! Hoewel ze het altijd heerlijk had gevonden om tegen papa aan te liggen in bed, zijn arm op haar schouder te voelen en naar zijn donkere stem te luisteren als hij haar voorlas, wilde ze nu eindelijk zelf ontdekken welke werelden er schuilgingen achter de vele verschillende tekens die letters werden genoemd. En ze wilde eindelijk weten of Alice de weg naar huis had gevonden. Het was al een paar weken geleden sinds papa haar voor het laatst had voorgelezen uit het boek. Meestal zat hij daar maar en staaarde voor zich uit.

Vicky zag de tekening van de Hartenvrouw die croquet speelde voor haar ogen oplossen en knipperde haar tranen weg. Ze wilde zo graag net zo dapper zijn als Alice, die alle gevaren die haar in Wonderland te wachten stonden alleen moest trotseren nadat ze in het konijnenhol was gevallen. Vicky zou dat nooit durven. Ze was al bang voor spinnen! Deze walgelijke wezens leken in elke hoek van het oude huis op de loer te liggen, wach-

tend om met hun vele lange poten over haar huid te kruipen of – nog erger – zich in haar haar te verstoppen. Hoewel het enorme spinnenweb boven de gordijnroede sinds haar aankomst leeg was, hield ze het toch goed in de gaten voor het geval de bewoner weer tevoorschijn zou komen. Er waren geen spinnen in huis, daar zorgde mama wel voor.

Er gebeurde iets op straat. Er kwam een auto aangereden, die vlak voor de deur stopte. Vicky zag iemand uitstappen, maar ze kon niet herkennen wie, omdat de auto te dicht bij de muur geparkeerd stond. Zou het kunnen? Ja! De auto was klein en rood.

Hij was er eindelijk! De persoon van wie ze meer hield dan van wie ook ter wereld en op wie ze zo lang had gewacht. Vicky liet *Alice in Wonderland* vallen en rende naar beneden.

25 jaar later

1

Graham

‘Klaar?’

Finlay schudde zijn hoofd. Toen liet hij zijn donkerbruine haardos zakken in de richting van het notitieblok dat voor hem op het bureau lag. Het puntje van zijn tong kwam tussen zijn lippen vandaan, zoals altijd als hij zich concentreerde. Hij had zijn arm op het bureau gelegd zodat Graham niet kon zien wat hij schreef. Hij kon alleen de eerste twee regels zien.

Lieve mam! Ik weet dat je nu in de hemel woont, maar ik hoop toch dat je mijn brief krijgt... Graham wendde zijn hoofd af en knipperde met zijn ogen. Patricia was nu drie jaar dood, maar de pijn was niet minder geworden en Graham had er ook niet mee leren leven – zoals hem was verteld door goedbedoelende mensen die geen idee hadden dat de ware liefde maar één keer in je leven kwam. Hij werd ’s ochtends wakker met de gedachte aan Pat en ging er ’s avonds mee slapen. Zelfs in de boekwinkel deed alles hem aan haar denken.

THE READING FOX stond in gouden letters op het flesgroene metalen uithangbord boven de deur. Als het hol van een vos spreidde de winkel zich uit vanaf een galerij met twee verdiepingen naar de achtertuin. De smalle gangen leidden naar kleine kamers met lage plafonds die namen droegen die afkomstig

waren van Grahams schoonvader, de oude Fox: de transportkamer, de Schotlandkamer of de smartlappenkamer – afhankelijk van welke boeken er op de hoge planken stonden. Pat had alle kamers ingericht volgens hun thema. In de detectivekamer hingen pistolen aan de muur en een stuk touw dat een origineel galgenkoord zou zijn. In de muziekkamer had ze aan het plafond een skelet gehangen dat viool speelde en er stond een piano bij het raam. De laatste noten die ze had gespeeld stonden er nog op. Het was het hoofdthema uit de Franse klassieker *Le Fabuleux Destin d'Amélie Poulain*.

Graham had ook niets anders veranderd in het 'Vossenhol'. Hij had zelfs de oude kassa niet vervangen door een moderner model, ook al was dat enorme ding truttiger dan een hollywooddiva.

Omdat de muziekkamer de grootste kamer in het Vossenhol was en naast de piano ook een gedrocht van een bureau bevatte dat de Tweede Wereldoorlog zeker nog had meegemaakt, liet Graham Finlay de brief aan zijn moeder daar schrijven.

Omdat zijn zoon nog steeds niet klaar was, stond Graham op en liep naar de piano. Hij ging op de met leer beklede kruk zitten en legde zijn handen op de toetsen. Pat had hem geduldig laten zien welke toetsen hij moest indrukken, ze had zelfs zijn vingers geleid voordat ook zij lachend moest toegeven dat hij een verloren zaak was. Toen hij zijn ogen sloot, kon hij zich even voorstellen dat ze weer naast hem zat.

'Zo, nu!' Het puntje van zijn tong was weer tussen Finlays lippen verdwenen en maakte plaats voor een tevreden glimlach. 'Ik moet alleen nog ons adres op de envelop schrijven.'

'Denk je dat mama het niet meer weet?'

'Beter het zekere voor het onzekere nemen!' Finlay trok de envelop naar zich toe. *Finlay Erskine, 8 Harbour Road, Swinton-*

on-Sea, schreef hij erop in zijn grote ronde kinderhandschrift. Terwijl hij dat deed, drukte hij zo hard op de punt van zijn vulpen dat de i-puntjes kleine gaatjes werden.

Graham keek op zijn horloge. Hij zou blij zijn als deze dag eindelijk voorbij was! Helaas was het pas één uur. Hij zette zijn bril af en masseerde de brug van zijn neus met duim en wijsvinger.

Finlay schroefde uiteindelijk de vulpen dicht. Hij vouwde de brief dubbel en stopte hem in de envelop.

‘Nu moeten we alleen nog de ballon opblazen,’ kondigde hij aan.

Ze hadden de ballon gisteren al gekocht. Hij was hartvormig en op het parelmoerkleurige plastic stond in goudkleurige cursieve letters: *WE MISSEN JE*. Graham had nooit gedacht dat de knorrig oude Pebbles zo iets in zijn assortiment had. Maar eigenlijk was er niets, van flosdraad tot ondergoed tot appels, wat hij niet in zijn overvolle winkel had liggen. Gelukkig maar! Newton Steward, de dichtstbijzijnde grotere plaats, lag meer dan tien mijl van Swinton vandaan.

‘Waar moeten we hem laten opstijgen? Voor de deur?’

‘Nee!’ Finlay keek Graham verontwaardigd aan. Zijn ronde bruine ogen met hun lange, dikke wimpers leken veel te veel op die van zijn moeder. ‘Hij kan hier beneden overal vast komen te zitten. We moeten de heuvel op!’

Graham slikte de brok in zijn keel weg. De ballon zou vanaf daar ook de weg naar Pat niet vinden. Maar dat kon hij Finlay niet vertellen. Hij pakte zijn tweedjas, die al een beetje versleten was aan de ellebogen, en sloeg zijn wollen sjaal – een van Pats laatste cadeautjes – om zijn nek. Toen hing hij een bordje met *GESLOTEN* aan de glazen deur en samen met Finlay verliet hij de winkel om in de auto te stappen op weg naar Swinton Hill.

's Ochtends had het gesneeuwd, maar nu waren alleen de vijf bergtoppen van de Range of an Awful Hand bedekt met een laagje wit. Swinton Manor stond als een onneembare vesting op de heuvel en waakte over het gelijknamige stadje aan zijn voeten. Maar als je dichterbij kwam, zag je dat het landhuis, ooit de thuisbasis van een van de oudste clans van Schotland, zijn beste dagen allang achter zich had gelaten. Op alle andere momenten van het jaar kon een dik bladerdak van klimop het afbrokkelende pleisterwerk verbergen, maar nu het niet meer was dan schrale, bruine takken, kon je het verval van het gebouw duidelijk zien. Eén ruit op de eerste verdieping was zelfs gebarsten, wat niet het geval was geweest toen Graham er in de herfst voor het laatst was geweest.

Hij parkeerde de Mini voor het terrein en ze stapten uit. De wind begon meteen aan de ballon te trekken, waardoor hij dans- te met een gevoel van avontuur. Het was maar goed dat Graham het touwtje waar de ballon aan vastzat stevig om Finlays pols had gebonden voordat ze vertrokken! Zijn zoon zou een groot drama hebben veroorzaakt als de ballon op het verkeerde moment was losgeraakt. Finlay was al dagen van plan om de ballon op te laten op de sterfdag van Patricia. Hij had zelfs muziek gekozen voor dit plechtige moment.

Finlay nam Graham bij de hand en leidde hem naar een plek op de heuvel waar ze over de moerassen die hun woonplaats omringden naar de zee konden kijken. 'Laten we de ballon hier laten vliegen! Mama had vast een wolk recht boven de zee uitgekozen. Ze vond het altijd heerlijk om aan zee te zijn.' Finlay maakte zijn hand los van die van Graham en overhandigde hem de mobiele telefoon. Hoewel hij pas acht was, kon hij er al beter mee omgaan dan zijn vader! Pat zou zich omdraaien in haar graf als ze dit kon zien, bedacht Graham.

Finlay drukte op de mobiele telefoon en de eerste maten van 'My Heart Will Go On' speelden. Graham onderdrukte een kreun. Hij had echt willen weten wie dit allemaal in Finlays hoofd had gestopt. Zeker Gertie. Mick en Tessa lieten hun dochter veel te veel televisiekijken. Maar toen keek hij omlaag naar zijn zoon, die het touwtje van de ballon stevig in beide handen hield en wiens blik ergens tussen de wolken was verdwenen.

Hij is een geweldige kerel geworden, ik wou dat je hem kon zien, zei Graham zwijgend in het glinsterende blauw. Toen wachtte hij op een teken. Op een zonnestraal die vanachter een wolk tevoorschijn kwam, een plotselinge windvlaag, een zeemeeuw, op de batterij van zijn mobiele telefoon die plotseling de geest gaf en Céline Dion onderbrak, op iets wat hem vertelde dat Pat echt op een van de wolken zat en op hen neerkeek. Maar er gebeurde niets, behalve dat verderop de oude bus van zijn vader tegen de heuvel op spartelde. En dat kon hij met de beste wil van de wereld niet interpreteren als een teken.

'Zullen we de ballon snel laten vliegen?' vroeg hij aan Finlay. Zijn ogen hadden net vochtig gevoeld, maar nu was elke drang om te huilen verdwenen. 'Je grootvader komt eraan.'

Helaas deed Finlay hem niet het plezier om te knikken.

'Opa kan er makkelijk bij zijn,' zei hij in plaats daarvan.

Graham zuchtte. Wat jammer! Het oude strijdros had de gave om alleen al met zijn aanwezigheid de meest sublieme momenten te vernietigen.

Deze keer was het hetzelfde. 'Je bent vergeten de winkel af te sluiten,' legde zijn vader uit zodra hij bij hen aankwam. 'Een zeer verdachte persoon heeft sinds vanochtend overal in het dorp rondgehangen en gezocht.' Paul Erskine had zijn dikke wenkbrauwen verwijtend samengetrokken.

Graham zuchtte opnieuw, maar deze keer onmiskenbaar. Zijn

vader was een fervent lezer van misdaadfiction en hij betreurde niets meer dan het feit dat het misdaadcijfer in Swinton-on-Sea al tientallen jaren praktisch nul procent was. Maar dat weerhield hem er niet van om overal misdaad te zien. Sinds Paul Erskine met pensioen was, trad hij op als bewaker van de openbare orde.

‘En wat moest deze zeer verdachte persoon stelen? De reisdag uit 1950 die bij de kassa ligt omdat ik hem vergeten ben terug te leggen? Of de hele kassa? Veel plezier met het openen! Of het meenemen.’ De laatste keer dat het lompe ding kapot was gegaan, had Reggie McDonald spit opgelopen toen hij hem naar zijn werkplaats wilde brengen. ‘Er zit naar schatting twintig pond in.’

‘Zelfs kleine dieren maken er een zootje van,’ mompde zijn vader. Hoewel het naar Schotse maatstaven ongelooflijk koud was, had hij niet de moeite genomen om zijn parka dicht te ritzen en droeg hij er alleen een roodgeruit flanel overhemd onder. Hij was immuun voor de kou. En ook voor het humeur van zijn medemensen. Hij zou waarschijnlijk zelfs ongepaste opmerkingen hebben gemaakt op de begrafenis van prins Philip als de koningin de fout had gemaakt hem uit te nodigen. ‘Waarom staan jullie hier eigenlijk met een ballon naar dit ge-jank te luisteren?’

‘Ik heb mama een brief geschreven en ik wil dat de ballon hem naar haar toe brengt in de lucht,’ zei Finlay, en Graham bewonderde zijn zoon om zijn kalmte. Zelf had hij – zoals zo vaak – het liefst zijn vader de nek omgedraaid. Gejank... Hoewel hij het niet helemaal bij het verkeerde eind had.

‘O!’ Papa keek oprecht geschokt. ‘Vandaag is haar sterfdag. Daar had ik niet eens aan gedacht.’

Er was veel waar hij niet aan dacht... ‘Kunnen we nu verdergaan?’ vroeg Graham met tegenzin, terwijl hij Finlay dicht te-

gen zich aan trok. Er was in ieder geval één goed ding aan de komst van zijn vader: 'My Heart Will Go On' was nu afgelopen en 'We'll Meet Again' van Vera Lynn werd afgespeeld op zijn mobiele telefoon in een veel vrolijker stemming.

We'll meet again.

Don't know where,

Don't know when.

But I know we'll meet again some sunny day.

Zwijgend vormden Grahams lippen de woorden.

Finlay hield de ballon nog een paar keer stevig tegen zijn borst voordat hij zijn armen omhoogstreekte en de ballon losliet. Even leek de ballon besluiteloos, alsof hij niet wist waar hij heen moest. Maar toen werd hij door een windvlaag omhooggeslingerd en begon zijn reis naar de hemel. Eerst in een vrij gematigd tempo, daarna steeg hij steeds sneller en doelgerichter hoger en hoger. Finlay gilte en rende de heuvel af om hem een tijdje te vergezellen. Zijn gele jas stak fel af tegen het bleke wintergroen van het gras op de heuvel.

We'll meet again.

Don't know where,

Don't know when.

Graham voelde een hand op zijn schouder. 'Je mist haar nog steeds, hè?' vroeg zijn vader.

Hij knikte en probeerde de steeds kleiner wordende ballon tussen de wolken niet uit het oog te verliezen.

'Ik ook. Patricia was iets speciaals.' Pa's stem klonk ongewoon zacht. 'Maar ze zou niet willen dat je eeuwig zou treuren.' Hij gaf

hem een por in zijn zij. ‘Je zou eindelijk weer eens een meisje moeten zoeken. Je hebt keuze genoeg in het dorp. Ik begrijp niet waarom je geen van de mooie jonge dingen leuk vindt die alleen maar naar de boekwinkel komen om naar je te lonken.’

Zonder zijn ogen van de ballon af te houden, die nu alleen nog te herkennen was als een speldenpunt in de lucht, lachte Graham. Ten eerste was het hem nog niet opgevallen dat de vrouwelijke klandizie zich in rijen voor hem aandiende – de meesten van zijn klanten waren ruim boven de vijftig – en ten tweede...

‘Het is niet zo gemakkelijk om tussen de miljarden vrouwen op deze wereld degene te vinden die je hart raakt.’

Vader was een paar tellen stil voordat hij zei: ‘Je hebt gelijk, zoon, je hebt zo gelijk.’ Hij sloeg hem met zijn kolenschop op zijn schouder, hard genoeg om Graham op zijn knieën te krijgen. ‘Maar misschien zou het voor nu genoeg zijn als dat mooie ding iets anders van jou aanraakte.’

2

Vicky

Op de eerste, op de tweede en... op de derde! Vicky sprong op. Ze was echt ingedommeld. Dat was haar nog nooit overkomen! Hopelijk had niemand het gezien. Ze keek naar haar vader. Maar hij hield zijn Montblanc-vulpen vast die Eva hem voor zijn verjaardag had gegeven en schreef iets op het schrijfblok in zijn etui. Hoewel hij het bedrag van de individuele biedingen onmiddellijk na de veiling zou ontvangen, samen met de gegevens van de kopers, kon hij zichzelf er niet van weerhouden om alles op te schrijven. Hij sliep alleen rustig als hij alles en iedereen onder controle had. Vicky her-schikte de blazer van haar crèmekleurige broekpak en rechte haar schouders. Op de tafel van Franz, die al twintig jaar alle veilingen in Kunsthaus Lambach organiseerde, lag het voorwerp dat net op de veiling was gekocht: het was een prent. Die liet het hoofd zien van een jonge vrouw, rustend op de schoot van een oudere man die troostend zijn hand op haar rug had gelegd. Vicky had het schilderij ontdekt bij een directielid van een groot autobedrijf. De man beschikte over de nalatenschap van zijn vader, die een aantal werken van zeer uiteenlopende kwaliteit bevatte. De naam van de kunstenaar, Sidonie Springer, had Vicky destijds niets gezegd en ze had ook niet gedacht dat

haar schilderij veel geld zou opbrengen; ze had de waarde van het schilderij geschat op 1200 euro. Maar iets aan het schilderij had haar geraakt. Voor die prijs had ze hem graag van de man zelf gekocht, misschien had hij hem zelfs wel aan haar gegeven.

Vicky rekte haar nek uit om te zien voor hoeveel de prent geveild was. Hubert had in zijn steile handschrift 14.500 euro genoteerd. 14.500! Had haar vader misschien een nulletje te veel opgeschreven? Nee. Hij maakte nooit fouten. Vicky ging recht-op zitten. Had het bedrag misschien betrekking op het vorige object en was de veiling van de prent nog maar net begonnen? Was ze misschien meer dan een paar seconden ingedommeld?

Nee, dat was het ook niet! Nu zag Vicky dat de prent werd vervangen door een 15e-eeuws eikenhouten altaarstuk dat de heilige Veronica met de zweetdoek van Christus verbeeldde.

14.500! Hoewel Vicky het nog steeds niet helemaal kon geloven, voelde ze een glimlach op haar gezicht verschijnen. De prijs van een kunstwerk kon niet objectief bepaald worden, het was altijd net zoveel waard als iemand ervoor wilde betalen. Haar instinct dat deze prent iets bijzonders was, had haar niet bedrogen. Al had ze in haar stoutste dromen geen bod van dit bedrag verwacht. En uiterekend deze veiling had ze gemist...

Vicky had die nacht niet goed geslapen omdat ze die droom weer had gehad. De droom die ze veel te vaak droomde. In die droom zat ze op de vensterbank van een oud huis aan zee en keek ze uit op de met regen doordrenkte straat. Ze had een kop chocolademelk in haar hand en achter haar flakkerde een gezellig vuurtje. Toch had ze het koud. Vicky wist dat ze op iemand wachtte. In de droom kwam ze er nooit achter wie.

Ze verdoezelde een geeuw achter haar hand. De afgelopen maanden waren vermoeiend geweest. In Kunsthaus Lambach werden twee keer per jaar veilingen gehouden: een in het late

voorjaar en een in het late najaar, vlak voor het begin van de adventstijd, waarbij kunstvoorwerpen niet voor de verkoop, als verzamelobject of belegging, maar ook als kerstcadeau werden geveild. Meer dan negenduizend kunstwerken werden aangeboden in de laatste twee weken van november en Vicky alleen, die de leiding had over de prentenafdeling, moest er zeshonderd identificeren en catalogiseren. Een week voor de veilingdagen kregen geïnteresseerden ook de gelegenheid om de individuele objecten te bekijken en er vragen over te stellen, wat extra tijd in beslag nam.

Met de overuren die Vicky had opgebouwd, had ze vier weken op de Malediven kunnen doorbrengen. Maar de volgende vakantie zou nog wel even op zich laten wachten.

Onopvallend probeerde ze haar verkrampde spieren los te maken. Ze was in september naar een masseuse geweest vanwege haar hevige rugpijn. Vicky's assistente had de afspraak gemaakt en daarom had ze pas tijdens haar bezoek aan de praktijk gehoord dat de vrouw – ze moest haar Abathi noemen – ook als sjamaan werkte. De lucht in haar behandelkamer was vervuld van de geur die wierookstokjes, sandelhout en patchoeli verspreidden, aan de muren hingen Indiase sjaals en Abathi had erop gestaan om eerst een diepgaand gesprek met haar te hebben bij een kopje thee (ze dronk geen koffie) in plaats van haar spanningen aan te pakken. Aan het einde van de sessie, toen Abathi had vastgesteld dat chronische spanning de oorzaak van haar rugklachten was in plaats van alleen maar een slechte zithouding, had Vicky gezworen er nooit meer heen te gaan. En dat deed ze ook niet. Ze maakte zelf de volgende afspraken in een steriel fysiotherapeutisch centrum, die gemakshalve maar een kwartiertje duurden en waar geen thee of gepraat aan te pas kwam.

Als afscheidscadeau had Abathi haar echter iets gegeven wat Vicky niet los kon laten. ‘Er zit veel pijn in je,’ had ze gezegd, terwijl er een verontrustend intense blik in haar ogen lag. ‘Maar deze pijn geeft je een grote gevoeligheid. Je hebt de bijzondere gave om diep in de ziel van een kunstwerk te kunnen kijken. En je kunt die ook aan mensen laten zien.’

Vicky kon niet verklaren hoe de pijn van haar gespannen spieren haar in staat kon stellen zoiets te doen, maar het vermogen om diep in de ziel van een kunstwerk te kijken... misschien had ze dat echt, ze had in ieder geval vaak het juiste instinct getoond. Of de handelaren wisten hoe ze deze ziel moesten waarderen, was echter de vraag. Ze kochten de objecten immers niet voor zichzelf, maar om ze door te verkopen in hun galerieën. Helaas zou Vicky met Abathi's esoterische geklets haar vader niet kunnen overhalen om haar volgend jaar het beheer van het filiaal in Berlijn toe te vertrouwen. En dat was Vicky's grote doel, de reden waarom ze meer dan wie ook bij het veilinghuis werkte – zelfs meer dan haar vader – en nooit een paar dagen vrij nam.

Sinds Hubert anderhalf jaar geleden – op vierenvijftigjarige leeftijd! – weer vader was geworden, had zijn vrouw Eva hem ingefluisterd dat hij iemand anders het filiaal in Berlijn zou moeten laten leiden. Op dit moment pendelde hij meerdere keren per maand tussen Berlijn en München en soms zag hij kleine Carlos alleen in het weekend. Pas onlangs had hij toegegeven en Eva beloofd dat hij zijn opvolger uiterlijk op het traditionele bedrijfsnieuwjaarsbal zou benoemen. Je zou denken dat deze positie, als zijn dochter, natuurlijk aan Vicky zou toekomen, maar Hubert Lambach was niet iemand die emoties in de weg liet staan van professionele beslissingen.

‘Ben je ingedommeld?’ vroeg Hubert toen ze aan het einde van de lange veilingdag het vanillegele jugendstilgebouw verlieten waarin de Lambach-kunstgalerie was gevestigd.

Natuurlijk was het hem opgevallen! ‘Had je gedacht dat de Springer-prent zoveel geld zou opbrengen?’ 13.100 euro meer dan de geschatte prijs. Ze werd nog steeds warm bij de gedachte dat zij degene was geweest die deze ruwe diamant had ontdekt.

Haar vader knikte. ‘Het porseleinen servies van Meissen heeft gisteren 25.000 opgebracht in plaats van de 600 waarop Patrick het had geschat. Twee telefonische bidders boden tegen elkaar op.’

De warmte in Vicky verdween plotseling en het voelde alsof iemand een emmer ijsblokjes over haar heen had gegooid. Patrick, het hoofd van de porseleinafdeling, was degene die samen met haar had gesolliciteerd naar de positie van filiaalmanager in Berlijn. Ze wachtte om te zien of Hubert er nog iets aan zou toevoegen, maar er kwam niets. Geen ‘Je hebt het goed gedaan!’ of op zijn minst iets als ‘De Springer-prent was een aangename verrassing!’

Haar maag verstrakte. Zolang hij niet minstens één vondst als *Welken Blätter* had om haar voor te bedanken, zou ze geen lof van hem krijgen. En de filiaalmanager in Berlijn ook niet. Het schilderij van Friedrich Olivier uit 1817 was in 2014 door haar concurrent Bassenge getaxeerd op 120.000 en op een veiling verkocht voor 2,6 miljoen.

‘Wil je een lift?’ vroeg Hubert.

Vicky schudde haar hoofd. Het was maar twee kilometer naar de Lenbach-tuinen – het appartementencomplex waar hun woningen zich bevonden – en ze was blij dat ze een paar stappen kon lopen. Dit stond in schril contrast met Hubert, die zelfs deze korte afstand altijd met de auto aflegde. Ze ontweek een

bulldog die achter haar langs werd getrokken door een vrouw in een Wolford-jas. Het was duidelijk dat Kerstmis nog maar vier weken weg was. De aloude Brienner Strasse was normaal gesproken vrij rustig, ondanks de nabijheid van de voetgangerszone. Maar vandaag moest Vicky zich slalommend een weg banen tussen alle voorbijgangers door, van wie de meeste niet één, maar meerdere tassen met dure designerartikelen in hun hand hadden.

Vicky was blij toen ze de boulevard achter zich liet en de Oude Botanische Tuinen in liep. Hoewel die tussen twee drukke wegen lagen, was het er heerlijk rustig. Als ze in de zomer door het kleine park wandelde, kon ze zelfs vogels horen fluiten naast het geluid van de Neptunusfontein.

Ze sloeg bij het hoofdpad af. Het kunstpaviljoen lag een beetje verscholen in een klein bos. Als ze tijd had, wandelde ze er graag langs om te zien welke tentoonstelling er op dat moment was. In december was het de eindejaarstentoonstelling van de vrienden en leden van het kunstpaviljoen. Af en toe vond ze daar veelbelovende talenten tussen. Soms bedacht Vicky dat ze graag weer in een galerie wilde werken, zoals ze na haar studie in Wenen had gedaan. In het veilinghuis, waar ze bijna uitsluitend met handelaren te maken had, miste ze het persoonlijke contact met kunstenaars en klanten.

KUNST IS GEEN LUXE – het motto van de tentoonstellingen – stond in hoge, enigszins schuine metalen letters boven het houten toegangsportaal. De daklozen die in de winter de bankjes in het park bevolkten, zouden het waarschijnlijk anders zien. Vicky passeerde een oudere man met een ruige baard. Hij had ook verschillende tassen bij zich. In tegenstelling tot die van de voorbijgangers in de Brienner Strasse waren ze echter van plastic en droegen ze logo's van discounters, en ze bevatten

geen overprijsde designerartikelen, maar alcohol, sigaretten, misschien zelfs al zijn bezittingen. Op zulke momenten voelde Vicky een sterke afkeer van de enorme kloof tussen de pracht en praal en de armoede die in München bestond.

Lantaarns en adventslichten gingen net aan in de straten. Voor het Charles Hotel, dat vlak naast de Lenbach-tuinen lag, stond een klarinettist die zo goed en zo kwaad als het ging zijn handen warm hield met vingerhandschoenen. Vicky stopte even en luisterde naar de weemoedige melodie die hij op zijn instrument speelde voordat ze een paar munten in de met zwart fluweel beklede doos liet vallen. Er zat een kaart in. *Er is maar één juiste weg. Je eigen*, stond erop geschreven.

De klarinettist gaf haar een kort knikje en hoewel hij verder speelde, meende ze een glimlach om zijn lippen te zien. Zijn zachte noten volgden Vicky naar de ingang van het appartementencomplex waar niet alleen zij, maar ook Hubert, Eva en de kleine Carlos woonden. Ze dacht aan het kaartje in de klarinetkoffer. *Er is maar één juiste weg. Je eigen*. Ging ze echt die kant op?

Natuurlijk, berispte ze zichzelf. Welke andere manier zou de juiste zijn?